

Camellia

夜凌希
เย่หลิงซี
เขียน

ผู้ใด 谋妃当道
กล่าวว่า
คุณหนูใหญ่
อย่างข้า
เป็นดาว
ภาคนี้!

7

ตอนที่ 241 องครักษ์
ที่ถูกส่งมาโดยสองเฮา

“พระชายาองค์ชายแปดต้องการเลือกพระชายารอง
มีหน้าซำยังเรียกตัวเจ้าไปเพื่อหาหรือ?”

เมื่อหลินอวี่หลงได้ยินเช่นนี้ สุดท้ายก็อดหัวเราะออกมา
มิได้ หลังจากถูกหนานกงหลิวชี้ยื่นหัวคิ้วมองจนสงบเสงี่ยมลง
เล็กน้อยจึงถามขึ้นมาอีกว่า “สตรีซึ่งพระชายาองค์ชายแปด
ถูกใจและอยู่ร่วมกับเจ้าที่จวนองค์ชายแปดวันนั้นเป็นธิดาของ
ขุนนางชั้นผู้ใหญ่คนใด มีชื่อเสียงเรียงนามว่าอะไร”

“ทูลฝ่าบาท หลิวอวี่จากตระกูลของใต้เท้าเงินเพคะ”
ลู่อื่อเหยาเปล่งวาจาตอบคำถามของหลินอวี่หลง ทำให้
บรรยากาศภายในห้องพลันเย็นยะเยือกและแปรเปลี่ยนไป
เล็กน้อย “เพียงแต่หลังจากนั้นหม่อมฉันลองคิดดูอีกครา
รู้สึกว่หลิวอวี่ไม่ค่อยเหมาะสมสักเท่าไรหรอก อย่างไรก็ตาม
ก็เคยสนิทสนมกับเชี่ยเหยาแห่งตระกูลเชี่ยมากถึงเพียงนั้น
ต่อมาก็ไปที่แคว้นชิงหมิงอย่างน่าประหลาด หากนำสตรีเช่นนี้

มาที่จวนองค์ชายแปด หม่อมฉันคิดว่าไม่เพียงหม่อมฉันที่ไม่ไว้วางใจ ฝ่าบาทและสองเฮาคงไม่ไว้วางพระทัยเช่นกัน ใช่หรือไม่เพคะ?”

“ในเมื่อเจ้าคิดว่าไม่เหมาะสม ไยต้องเรียกตัวเจียงหนานไปหาหรือเรื่องนี้ด้วย เจ้าคิดหาพระชายารองให้องค์ชายแปดจริง ๆ หรือคิดฉวยโอกาสสอบถามข่าวคราวของหลิวอ้อวี้กันแน่? หลิวอ้อวี้ผู้นั้นมีความสัมพันธ์เช่นไรกับแคว้นชิงหมิง คิดว่าคงไม่ใช่หน้าที่ของจวนองค์ชายแปดที่จะสืบสาวราวเรื่องราวนี้เข้าก้าวก่ายมากเกินไปสักหน่อยหรือไม่”

หนานกงหลิวซีถามด้วยรอยยิ้มโดยปราศจากพิรุณ ทำให้บรรยากาตซึ่งเดิมที่ตึงเครียดอยู่แล้วพลันดิ่งฮวบอย่างรวดเร็ว

“สองเฮาทรงคิดมากไปแล้วเพคะ จวนองค์ชายแปดไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหลิวอ้อวี้และเรื่องแคว้นชิงหมิง และจวนองค์ชายแปดไม่มีสิทธิ์ก้าวก่ายด้วยเช่นกัน อีกประการ ต่อให้หม่อมฉันคิดสืบเรื่องของหลิวอ้อวี้ ก็ไม่ควรเรียกตัวเจียงหนานมาถามไถ่กระมังเพคะ? เจียงหนานจะรู้ความลับระหว่างหลิวอ้อวี้กับแคว้นชิงหมิงอะไรได้เล่า? ถ้ามางมิเท่ากับเสียเที่ยวเปล่าหรือเพคะ?”

“ในเมื่อพูดเช่นนั้น เช่นนั้นมือสังหารที่ปรากฏตัวที่จวน
องค์ชายแปดวันนั้นก็น่าสงสัยแล้วจริง ๆ” ลู่จื่อเหยาโต้คำพูด
ของหนานกงหลิวซีกลับไป ถึงกระนั้นนางปราศจากน้ำโหและ
เปลี่ยนหัวข้อสนทนาไปที่เรื่องมือสังหารอย่างรวดเร็ว “ในเมื่อ
มือสังหารผู้นั้นลงมือพลาด เช่นนั้นจึงต้องปรากฏตัวอีกแน่
ฝ่าบาท จวนตระกูลเจียงกับจวนองค์ชายแปดต่างไร้องค์กรรักษา
คอยเฝ้า...”

“ฮองเฮาคิดทำเช่นไรก็ทำเช่นนั้นเถิด” หลินอวิ้นหลง
สะบัดแขนเสื้อแล้วลุกขึ้นยืน แสดงท่าทีที่กำลังจะจากไป

หนานกงหลิวซีพูดฉวยโอกาสเพิ่มองค์กรรักษาไปเฝ้าที่จวน
องค์ชายแปดอีกจำนวนหนึ่ง หลินอวิ้นหลงมิได้เอะอันใด ส่วน
ลู่จื่อเหยาก็ขอบพระทัยนางด้วยใบหน้าเปี่ยมรอยยิ้ม

ลู่จื่อเหยาเดินตามหลังหลินอวิ้นหลงออกจากตำหนักของ
หนานกงหลิวซี เดินไปได้ไม่กี่ไกลนักก็พบคนผู้หนึ่งเดินเข้ามา
ลู่จื่อเหยามองสำรวจไปคำรบหนึ่งก็พบว่ากลับเป็นหลินอวิ้น
องค์ชายสี่ที่กำลังได้รับความสนใจช่วงนี้

“เจ้ามาได้จังหวะพอดี เรามีเรื่องกำลังอยากพบเจ้า” ครั้น
หลินอวิ้นหลงเห็นหลินอี่นั่วสีหน้าก็อ่อนโยนลงเล็กน้อย เดินไป
หาหลินอี่นั่วและกำลังจะพาเขาจากไป แต่หลังจากที่เดินไปได้
เพียงเล็กน้อย หลินอวิ้นหลงก็หันกลับมามองลู่จื่อเหยาราวกับ
นึกอะไรออก จากนั้นจึงถามว่า “เจ้ามาด้วยสิ”

ลู่จื่อเหยาตอบรับแล้วเดินจากไปพร้อมกับหลินอวิ้นหลง
ลู่จื่อเหยากวาดตามองสำรวจหลินอี่นั่วโดยปราศจากพิรุณ
ตลอดทาง องค์ชายผู้นี้แปลกหน้าสำหรับนางมาก ซึ่งต่างจาก
หลินอี่หนาน กระทั่งว่าก่อนหน้านี้นางเคยได้ยินชื่อของเขา
น้อยมาก

“เรื่องที่เราสั่งเจ้าก่อนหน้านี้นี้ สืบไปถึงไหนแล้ว?”

เสียงของหลินอวิ้นหลงดึงลู่จื่อเหยากลับจากห้วงคำนึง
สู่โลกแห่งความเป็นจริง ไม่นานนักก็เข้าใจแล้วว่าหลินอวิ้นหลง
หมายถึงหลิวอื่อวี่ ดังนั้นจึงเอ่ยเสียงต่ำขึ้นมาว่า “ทูลฝ่าบาท
เรื่องนั้นหม่อมฉันกำลังสืบอยู่ เนื่องจากมิกล้ายืนยันว่าฝ่าบาท
ทรงต้องการให้หม่อมฉันสืบเรื่องนี้ต่อไปหรือไม่ ดังนั้นหม่อมฉัน
จึงมิกล้าทำอะไรมากเกินไปนักเพคะ”

“มิกล้า?” หลินอวินหลงยิ้มเย้า จากนั้นจึงปล่อยให้
ลู่อือเหยาจากไป “จงสืบต่อไป หากสืบพบเบาะแสอะไรเมื่อไหร่
จงรีบมารายงานทันที”

หลินอวินหลงตั้งใจช่วยเหลือลู่อือเหยา ให้นางออกจาก
วังหลวงเร็วอีกสักนิด หลังจากลู่อือเหยาแยกกับหลินอวินหลง
แล้วก็กลับจวนองค์ชายแปดพร้อมกับหลิงอ้อและจ้านอวิหลง
ส่วนองค์รักษ์ทั้งสองเขาบอกว่าจะเพิ่มให้จวนองค์ชายแปด
ก็ปรากฏตัวอยู่รอบจวนอย่างรวดเร็ว

ลู่อือเหยากระจ่างแจ้งแก่ใจดีว่าองค์รักษ์ที่มาเพื่อ
คุ้มครองความปลอดภัยของตนกับหลินอ้อหนานแต่ในนาม
พวกนี้มีสถานะเช่นไรกันแน่ หนานกงหลิวซีแค่หาข้ออ้างเพื่อ
ส่งคนมาเฝ้าจับตาดูพวกนางอย่างเปิดเผยเท่านั้น ส่วนฮองเต้
เองก็คงจะได้เช่นกัน เพียงแต่เขาคำนึงที่จะยุ่ง หรืออาจบอก
ได้ว่าตอนนี้เขาค่อนข้างยินดีที่ได้เห็นภาพเหตุการณ์เช่นนี้

หากรัชทายาทและองค์ชายแปดสองฝ่ายต่างควบคุม
ซึ่งกันและกัน และไม่มีผู้ใดกระทำการบ่มบ่าม ผู้ที่ได้รับ
ผลประโยชน์ก็คือฮองเต้

ลู่จื่อเหยาเพิ่งกลับจากวังหลวง องค์กรักษ์ก็แทบจะถูกล้อม จวนองค์ชายแปดไว้หมดแล้ว เมื่อเผชิญสถานการณ์เช่นนี้ คนภายในจวนจึงอดตึงเครียดมิได้ ถึงกระนั้นลู่จื่อเหยาซึ่งเป็น ตัวต้นเหตุกลับดูเหมือนอารมณ์ดีอยู่ตลอดเวลา รอยยิ้มประดับ อยู่บนใบหน้าเสมอ

หลินอิ๋หนานออกมาจากห้องอักษร เมื่อฟังหลังอีรายงาน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด แวตาก็วูบไหวเล็กน้อย เมื่อหา ลู่จื่อเหยาจนพบและเห็นนางกำลังนั่งพูดคุยสรวลเสเฮฮา กับ อวีเต๋ียอยู่ภายในห้องราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น หลินอิ๋หนานก็ หยุดอยู่ตรงนั้น รอให้พวกนางสองคนคุยกันจนจบอย่างใจเย็น

ครั้นอวีเต๋ียเห็นหลินอิ๋หนานมาก็ถอยออกไปอย่างรู้ความ ภายในห้องเหลือหลินอิ๋หนานกับลู่จื่อเหยาเพียงสองคน ลู่จื่อเหยา เอี้ยวมองเขาซึ่งยังคงยืนอยู่ตรงนั้นพร้อมถามอย่างลึกลับ “ท่าน ลองเดาสิว่าคนที่อยู่ข้างนอกพวกนั้นจะมียอดฝีมือสักกี่คน?”

“ยอดฝีมือ?” หลินอิ๋หนานเดินย่ำเท้าไปหาลู่จื่อเหยา เขาก้มศีรษะสบตานางที่กำลังแหงนศีรษะขึ้นมาแล้วถามว่า “ยอด ฝีมือที่ฮองเฮาส่งมาอย่างนั้นหรือ”

“ในเมื่อมาเฝ้าจับตาตุพวกเรา จักต้องไม่ยำแยมักเกินไปนัก ท่านว่าฮองเฮาจะสงสัยว่าองค์ชายสี่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกเราหรือไม่”

“เหตุใดจู่ๆ ถามเช่นนี้?” หลินอี่หนานสนใจคำถามของ ลู่จื่อเหยาพอสมควร “หรือว่าเจ้าเข้าวังคราวนี้ไม่ใช่เพราะเรื่องของเจียงหาน?”

“เป็นเรื่องของเจียงหานนั้นไม่ผิด เพียงแต่หากเปลี่ยนเข้าเป็นฮองเฮา ข้าควรหวังว่าศัตรูทั้งสองคนของตนจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับกันมากกว่า”

เป้าหมายของตระกูลหนานกงยิ่งใหญ่เหลือเกิน พวกมันต้องการให้รัชทายาทขึ้นสืบทอดราชบัลลังก์มาตั้งแต่แรก พวกมันจะไม่ถึงผู้ที่ไร้ประโยชน์ใช้สอยมาเป็นพวกเด็ดขาด ก่อนหน้านี้องค์ชายสี่อยู่อย่างเงียบๆ ไม่มีผู้ใดรู้จัก เพียงคิดก็รู้แล้วว่าตระกูลหนานกงไม่มีทางขายตาแลแน่ ส่วนหลินอี่หนานนั้นต่างออกไป เขานิ่งเงียบมานานหลายปี ไม่เคยแสดงจุดยืนของตนเองและไม่เคยผูกมิตรกับผู้ใดมาก่อน ทว่าพอจู่ๆ เริ่มแสดงตัว หลินอี่หนานก็ขึ้นสู่อำนาจอย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้ ดังนั้น ลู่จื่อเหยาคิดว่าต่อให้ฮองเฮาไม่พูด แต่คงต้องร้อนใจเป็นแน่แท้

มิเช่นนั้นคงไม่ส่งคนจำนวนมากมาเพียงเพื่อเฝ้าจับตาดูทุกการเคลื่อนไหวของพวกนางเช่นนี้แน่

“แล้ววัตถุประสงค์ที่เจ้าพาคนกลับมาจำนวนมากขนาดนั้นคือ?” หลินอี่หนานยิ้มพลางนั่งลงข้างกายลู่อื่อเหยา เชื่อว่านางต้องมีแผนการแน่

“ข้าจะกำจัดคนที่ฮองเฮาส่งมาให้หมด” ลู่อื่อเหยาตอบด้วยเสียงเย็นเยียบ “นางส่งคนมาโดยอ้างว่าเพื่อคุ้มครองพวกเรา เช่นนั้นข้าจะส่งคนจากไปในนามของมือสังหาร อย่งไรเสียก็มาถึงขั้นนี้แล้ว ท่านคงไม่ถือสาหากความสัมพันธ์ของพวกเรากับนางจะย่ำแย่ลงไปอีกสักนิดกระมัง”

“ทั้งหมดเลยหรือ” หลินอี่หนานนึกถึงจำนวนองครักษ์ที่อยู่ภายนอกยามนี้ “เมื่อใด”

“ทั้งหมด ขอข้าลองคิดดูก่อน”

รอยยิ้มบนใบหน้าลู่อื่อเหยาปลาสนาการไปสิ้น หลังจากอยู่อย่างสงบเสถียรมานานถึงเพียงนี้ นี่เป็นครั้งแรกที่หลินอี่หนานเห็นสีหน้ามุ่งมั่นว่าจะทำให้สำเร็จให้จงได้บนใบหน้านาง

ลู่อื่อเหยาคิดว่าต่อให้เจียงหนานแต่งเรื่องหาข้ออ้าง แต่คงไม่ค่อยมีผู้ใดเชื่อสักเท่าไรนัก คิดว่าฝ่ายรัชทายาทยังคงปล่อยข่าวเรื่องนี้ออกไปอยู่ดี คำชุบชิบนิหนาย่อมมีอาจหลีกเลียงมิเช่นนั้นสองเฮาคงมีอาจหาคำอธิบายเรื่ององค์รักษ์ที่มาปรากฏตัวรอบจวนองค์ชายแปดจำนวนมากได้ อีกทั้งยังมีอาจดึงดูดสายตาของผู้คนมาที่จวนองค์ชายแปดได้มากขึ้นเช่นเดียวกัน

ลู่อื่อเหยาไม่ชอบติดค้างผู้ใดเสมอมา ดังนั้นนางจึงต้องคิดหาวิธีตอบแทน “บุญคุณ” ของเจียงหนาน กลับคืนไปแน่

ช่วงหลายวันที่ผ่านมาลู่อื่อเหยาอ่านตำราเล่มที่หลินอี่หนานเคยมอบให้ก่อนหน้านี้มาตลอด เมื่อปรับสภาวะของตนตามที่ตำราอธิบาย ก็พบว่าต่างจากที่เคยเป็นมาจริงๆ

“ทางซ้ายมีสองคน วรยุทธ์สูงกว่าผู้อื่นเล็กน้อยหรือไม่”

วันนี้ลู่อื่อเหยาวางแผนว่าจะกลับไปที่จวนอัศวมหาเสนาบดีพร้อมกับหลินอี่หนาน ขณะที่กำลังเดินออกจากประตูใหญ่และเห็นองค์รักษ์สองสามนายที่กำลังเดินเข้ามาหานางจึงกระซิบบถามหลินอี่หนานที่อยู่ด้านข้าง

หลินอิ๋หนานขมวดคิ้วพลาบปรายตามองลู่อื่อเหยา “เจ้ารู้ได้อย่างไร”

ลู่อื่อเหยาได้รับคำตอบที่ตบตอการจากสีหน้าของหลินอิ๋หนาน เมื่อยืนยันการคาดเดาของตนแล้วจึงยิ้มอย่างปลอดโปร่ง “แค่รู้สึกเท่านั้น” นางตอบกลบเกลื่อนหลินอิ๋หนาน จากนั้นจึงมุดร่างเข้าไปในเกี้ยว ทิ้งให้หลินอิ๋หนานงุนงงตามลำพัง

ลู่อื่อเหยาไม่ได้โกหก นางอาศัยแค่ความรู้สึกเท่านั้น อยู่หนึ่งเจียบมาหลายวัน ประสาทสัมผัสบางอย่างภายในร่างกาย ซึ่งดูเหมือนว่าจะจำศีลเป็นเวลานานค่อย ๆ ตื่นขึ้นมาทีละน้อย บางครั้งนางสัมผัสได้ว่ากำลังมีคนเดินเข้ามาจากสถานที่อันห่างไกล กระทั่งว่ายังจำแนกตัวตนของคนผู้นี้จากเสียงฝีเท้าได้อีกด้วย แม้ว่าเกิดขึ้นเพียงไม่กี่ครั้ง และทำให้ลู่อื่อเหยา สับสนเล็กน้อยว่าเป็นแค่เหตุบังเอิญหรือไม่ ถึงกระนั้นความรู้สึกแรงกล้าที่มีอาจอธิบายได้นั้น บางครั้งก็ทำให้นางมีอาจเพิกเฉยได้

นับตั้งแต่วันที่เข่นฆ่านักโทษประหารพวกนั้น ลู่อื่อเหยา ก็ลอบควบคุมตนเองอย่างเจียบ ๆ มาตลอด พยายามไม่เข้าไปข้องเกี่ยวกับการดำเนินแผนการของหลินอิ๋หนาน และพยายาม

ไม่ประมือกับผู้อื่น นางไม่รู้ว่าการทำเช่นนั้นนับเป็นการหลอกลวง
ตนเองหรือไม่ เพียงแต่นางค่อนข้างหวาดกลัวตัวนางที่มีแต่
ความอึกเขมตตื่นเต้นเช่นนั้นจริงๆ

ขณะที่ลู่อือเหยาครุ่นคิดมาตลอดทาง ก็ยวก็มาจอดอยู่
หน้าประตูอัศรมหาเสนาบดีแล้ว นางลงจากเกี้ยวแล้วมองชายที่
อยู่ตรงประตู จากนั้นจึงเดินเข้าไปหา

“ท่านพ่อ” ลู่อือเหยาเอ่ยเสียงแผ่วเบา หลังจากที่หลิน-
อี่หนานเดินมาถึงข้างกาย นางก็คล้องแขนลู่อือเหยาแล้วเดิน
เข้าไปในจวนด้วยกิริยาอาการที่เป็นธรรมชาติ

“ช่วงนี้เมืองหลวงไม่ค่อยสงบ ยามออกมาข้างนอกพา
องครักษ์มาด้วยจำนวนหนึ่งย่อมเป็นเรื่องดี” ลู่อือเหยาแจ้งรู้เรื่องที่
ฮองเฮามอบองครักษ์ให้จวนองค์ชายแปดเช่นกัน เขากล่าวโดย
คิ้วที่ขมวดมึนคลาย กังวลเรื่องที่รัชทายาทกับองค์ชายแปดปะทะ
กันซึ่งหน้าครั้งนี้อยู่บ้าง

“ท่านพ่อทราบได้อย่างไรว่าไม่ค่อยสงบ? หรือว่าเกิดเรื่อง
อะไรขึ้นอีกเจ้าคะ?”

“เจ้าไม่เคยได้ยินเรื่องที่ตระกูลผู้มีคนตายอย่างนั้นหรือ”

“ตระกูลกู?” ลู่จื่อเหยาครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงนึกเรื่องบางอย่างขึ้นมาได้ “ตระกูลกูที่ทำการค้าตระกูลนั้น?”

“ใช่แล้วล่ะ” ลู่หยวนเจิงถอนหายใจยาวคราหนึ่ง จากนั้นจึงกล่าวทอดถอนใจ “ครอบครัวดี ๆ ต้องแตกฉานซ่านเซ็นเช่นนี้ น่าเสียดายกิจการครอบครัวอันใหญ่โต สุดท้ายก็ไร้ผู้รับช่วงต่อ”

“คิดไม่ถึงว่าท่านพ่อจะสนใจเรื่องพรรคนี้อย่างนี้” ลู่จื่อเหยาผิดคาดเล็กน้อย นางยิ้มพร้อมถามว่า “ข้านี้กว่าท่านพ่อสนใจแต่เรื่องในวงราชการเท่านั้นเสียอีก”

“มิใช่อยากสนใจ เพียงแต่พอฟังมากเข้าก็จำได้เท่านั้นเอง”

ตอนที่ 242 ตระกูลจู่ ถูกเฝ้าจับตาดู

ลู่อื่อเหยากับลู่อุ่ย่วนเจิงกระซิบกระซาบคุยกันเรื่องกู่หราน ถูกสังหาร หลินอี่หนานฟังอยู่ด้านข้างโดยไม่ออกความเห็นใดๆ ทั้งสิ้น

เขารู้เรื่องนี้เช่นกัน มิหนำซ้ำหลิมู่เจินยังเป็นผู้ก่อดังการ กู่หรานอีกด้วย เมื่อนึกถึงสาเหตุที่กู่หรานถูกสังหาร หลินอี่หนาน รู้สึกว่าหาใช่เรื่องที่ยอมรับได้ยากเช่นนั้นไม่

“มีคนรู้เรื่องนี้มากขนาดนั้นแล้วหรือเจ้าคะ?” ลู่อื่อเหยา มองลู่อุ่ย่วนเจิงด้วยสีหน้าสงสัย “มีหลายคนเอ่ยเรื่องนี้กับท่าน อย่างนั้นหรือ”

หากตระกูลจู่เป็นเพียงตระกูลพ่อค้าวาณิชธรรมดา ก็ช่างมันเถิด ทว่าก่อนตระกูลจู่เข้าเมืองหลวง ตระกูลจู่ถือได้ว่าเป็นตระกูลที่ทำการค้าดีที่สุดในแถบเมืองหลวง นอกจากนี้ยังมอบทรัพย์สินเงินทองให้ราชสำนักจำนวนมากทุกปี ดังนั้น กู่หรานจึงมีความสัมพันธ์ที่ไม่เลวกับขุนนางจำนวนมาก และ

ตระกูลเย็กเป็นหนึ่งในนั้น ในอดีตภู่นั่วฉู่กับเย่เจิงหนานสองคน มักจะปรากฏตัวพร้อมหน้ากันเสมอ กินดื่มเที่ยวเล่นกระทำเรื่อง เลวร้ายสารพัด และเนื่องจากเย่เจิงหนาน ลู่หยวนเจิงจึงถูก ขุนนางชั้นผู้ใหญ่ปากมากพวกนั้นลากตัวไปคุยเรื่องกู้หรรณ ถูกสังหาร

การตายของภู่นั่วฉู่ทำให้คนจำนวนมากตื่นตระหนก บัดนี้เมื่อรวมกู้หรรณเข้าไปอีกคน ทำให้สายตาของหลายๆ คน มุ่งมาที่ตระกูลฉู่ มีคนคิดว่าเป็นฝีมือของตระกูลฉู่ และมีคนรู้สึก ว่าตระกูลฉู่ไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้น เนื่องจากกิจการของตระกูลฉู่ แข่งหน้าตระกูลกู้ตั้งแต่มาถึงเมืองหลวงได้สามเดือนแล้วนั่นเอง

ลู่หยวนเจิงสนทนาเรื่องที่ตนรู้จักกับลู่จื่อเหยาไปอย่างนั้นเอง เขาเอ่ยถึงตระกูลฉู่เป็นบางครั้งโดยไม่เคยนึกว่าตระกูลฉู่จะมี ส่วนเกี่ยวข้องกับอันใดกับจวนองค์ชายแปด

หลินอีหนานไม่เอ่ยปาก แต่กลับแสดงสีหน้าสนใจ เรื่องนี้แทน ดังนั้นลู่หยวนเจิงจึงได้พูดตลอดทาง จนกระทั่งเดิน เข้าไปในห้องอักษรและเริ่มสนทนาเป็นการเป็นงานกับพวกเขา สองคน

หากมิใช่เพราะตระกูลฉู่ ลู่จื่อเหยาคิดว่านางคงไม่ไปสืบ
สาเหตุการตายของกู่หรานเป็นแน่แท้

กู่หนี่ฉู่เป็นบุตรโอรสของกู่หราน ทั้งสองคนล้วนจบชีวิต
กิจการตระกูลกู่ตกอยู่ในมือของผู้ใด ลู่จื่อเหยาหาได้ใส่ใจไม่
ทว่าร้านค้าจำนวนมากของตระกูลฉู่ถูกทางการตรวจสอบ
ครั้งแล้วครั้งเล่า ดังนั้นจึงดึงดูดความสนใจของนาง

ลู่จื่อเหยาไม่ได้บอกเรื่องนี้ แม้ว่าเขาปวดเศียรเวียนเกล้า
เพราะเรื่องนี้ แต่ก็ไม่เคยคิดที่จะแก้ปัญหาผ่านทางหลินอี่หนาน
และลู่จื่อเหยาเช่นกัน

ลู่จื่อเหยากับหวันเยวี่นั่งรับประทานอาหารอยู่ริมหน้าต่าง
เหลาสุราแห่งหนึ่ง ทหารของทางการกลุ่มหนึ่งซึ่งบุกเข้ามาจาก
ภายนอกอย่างกะทันหันดึงดูดความสนใจของนาง นางมองคน
เหล่านั้นบุกเข้ามาแล้วมุ่งตรงขึ้นไปยังชั้นบนด้วยท่าที่ดูร้าย
เดิมนี่นึกว่าจะได้ชมดูความสนุกสนานอันใดบ้าง แต่ผ่านไปราว
หนึ่งเค่อ คนเหล่านั้นก็เดินจากไปอย่างแฉะฉ่ำ

“ตกใจหมดเลย นึกว่ามาหาพวกเราเสียอีกเจ้าค่ะ”
หวั่นเยว์กระซิบกับลู่อือเหยา สายตาเหลือบมองคนเหล่านั้น
ผ่านทางหน้าต่าง พลังกล่าวอย่างคาดเดา “เกิดอะไรขึ้นหนอ?”

ลู่อือเหยาก้มหน้าก้มตากินโดยไม่พูดไม่จา ส่วนหนูนั้น
ก็รวบรวมคำพูดกระท่อนกระแท่นจากลูกค้าที่มากินอาหาร
ในบริเวณใกล้เคียง ครั้นนางได้ยินคนเหล่านั้นพูดว่าเป็นเช่นนั้น
ตลอดครึ่งเดือนที่ผ่านมา ลู่อือเหยาก็รู้สึกตามสัญชาตญาณได้
ทันทีว่าเรื่องนี้มิใช่ธรรมดา

ต่อให้ลู่อือเขียนไม่กล้าปากหน้ามาขอความช่วยเหลือ
จากตนกับหลินอี่หนาน แต่ก็ไม่ถึงขั้นมีอาจจัดการคนจากที่
ว่าการพวกนั้นได้ คนพวกนี้กล้ามาก่อวุ่นเช่นนี้ก็ต้องมี
ผู้หนุนหลัง การพุ่งเป้ามาที่ตระกูลฉู่โดยเฉพาะถือว่าเผย
วัตถุประสงค์ออกมาอย่างชัดเจนมากพอแล้ว นั่นก็คือมาตามหา
คนร้ายของทางการ ถึงกระนั้นกลับไม่เคยพบเบาะแสใด ๆ จาก
ที่นี่เลยสักครั้ง

เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้ว ลู่อือเหยาพาหวั่นเยว์
ออกไปเดินเล่นบนถนน และเห็นองครักษ์ที่ตามหลังมาเป็น

อากาศธาตุ พวกนางสองคนเดิน ๆ หยุด ๆ อยู่ครู่ใหญ่ถึงจะเดินกลับไปที่ยวนองค์ชายแปด

ครั้นเผชิญทหารที่มุ่งตรงเข้ามา ลู่จื่อเหยาจึงซ่อนดวงตาขึ้นมอง และพบว่า เป็นกลุ่มที่ตนพบที่เหลาสุราเมื่อสักครู่นี้

ลู่จื่อเหยาหยุดเดินและมองพวกเขาเดินจากไปไกล หลังจากกลับถึงยวนองค์ชายแปดก็รีบตามตัวหลานร่วหลิงมา และถามไถ่เรื่องนี้ทันที

หลานร่วหลิงถอนหายใจแผ่วเบา เล่าต้นสายปลายเหตุให้ลู่จื่อเหยาฟังอย่างอัปจนปัญญาเล็กน้อย เรื่องนี้นางมีอาจทำอะไรได้เช่นเดียวกัน มิใช่เพราะสาเหตุอื่น แต่เป็นเพราะฮ่องเต๋เห็นชอบ

“ฮ่องเต๋?” ลู่จื่อเหยาตะลึงงัน ตระกูลงไปทำอะไรผิดใจฮ่องเต๋อย่างนั้นหรือ พวกเขาไม่น่าจะกล้าทำเช่นนั้นกระมัง... “ที่แท้เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่?” ลู่จื่อเหยาเอ่ยถามต่อไปด้วยแววตาอันหนักอึ้ง

“ข้าไม่ค่อยทราบเรื่องที่เป็นรูปธรรมสักเท่าไรหรอก เพียงแต่ได้ยินว่ากำลังตามหาคนร้ายอะไรนั่นจริง ๆ เสนาบดี

กรมอาญาเป็นผู้ออกคำสั่งนี้ด้วยตนเอง เหลาสุราน้อยใหญ่ ภายในเมืองหลวงล้วนถูกตรวจค้นกันทั้งสิ้น แต่ท่านเองก็ทราบ ยามนี้ร้านค้าภายในเมืองหลวงแทบจะเป็นของตระกูลฉู่ เกินครึ่งหนึ่ง ดังนั้นผู้ที่เสียหายมากที่สุดจึงเป็นพวกเขาเจ้าค่ะ”

“เจ้าเป็นคนกรมอาญาเช่นเดียวกัน ในเมื่อเป็นคน ที่ราชสำนักต้องการจับกุมก็ไม่มีเหตุผลที่จะไม่ให้มือปราบอย่าง เจ้าล่วงรู้ตัวตนของอีกฝ่าย ที่แท้เป็นผู้ใดถึงทำให้ฮ่องเต้และ เสนาบดีกรมอาญาออกโรงด้วยตนเอง? และไยต้องทำให้ลี้กลับ ถึงเพียงนี้?” ลู่จื่อเหยาจึงคิดก็ยิ่งรู้สึกไม่ชอบมาพากลยิ่งนัก “อืหนานรู้เรื่องนี้หรือไม่”

“รู้ เพียงแต่ดูเหมือนองค์ชายไม่คิดที่จะสอดมือยุ่งเรื่องนี้ เจ้าค่ะ”

ลู่จื่อเหยาจึงรีบไปครุ่นหนึ่ง จากนั้นจึงโบกมือให้หลาน- ร่วหลังจากไปก่อน “ช่วยจับตาดูเรื่องนี้ให้เข้าที่ ข้าอยากรู้ว่า พวกเขา กำลังตามหาผู้ใด”

ไม่ว่าอย่างไรยามนี้ถือว่าลู่จื่อเหยาทำงานให้จวน องค์ชายแปด แม้คนผู้นี้ไม่นับว่าเป็นวิญญูชนอะไรมากนัก แต่ก็

ถูกลู่จื่อเหยาวางแผนดัดหลังอยู่หลายครั้ง หากช่วยได้ลู่อื่อเหยา
ยอมช่วยเป็นธรรมดา มิหนำซ้ำนางยังลอบกังวลอีกเรื่องหนึ่ง
เชียวหานถือว่าเป็นนักโทษของทางการเช่นกัน คงไม่มีผู้ใด
พบเห็นนางหรอกนะ

คนของฮองเฮารั้งอยู่ที่จวนองค์ชายแปดโดยมียอม
จากไปทีใดเรื่อยมา ช่วงนี้ลู่อื่อเหยายังพบว่ามียอดฝีมือแฝงตัว
อยู่ในนั้นเท่าใดอีกด้วย คราแรกลู่อื่อเหยาไม่รู้สึกละไรต่อการที่มี
คนคอยติดตามทุกครั้งที่ออกจากจวน เพียงแต่ต่อมานางเริ่ม
รู้สึกทีละน้อยว่าไม่ค่อยสะดวกสักเท่าไรนัก สิ่งนี้ทำให้ลู่อื่อเหยา
คิดว่าต้องเร่งจัดการบรรดาข้าที่ขัดหูขัดตาพวกนี้โดยเร็ว
เสียแล้ว

ล่วงยามวิกาล หลินอีหนานยังไม่กลับห้องเพื่อพักผ่อน
ลู่อื่อเหยาเดินมาที่หน้าห้องอักษรอย่างเข้มขำ จากนั้นจึงเคาะ
ประตูแล้วเดินเข้าไป

นางพลิกมือปิดประตู มองดูคนทั้งสองซึ่งอยู่ไม่ไกลพร้อม
เอ่ยถามเสียงแผ่วเบา “เข้ามาผิดเวลาใช่หรือไม่”

“ไม่ใช่” หลินอิ๋หนานยิ้มเล็กน้อยและให้นางเดินเข้ามาหา ครั้นลู่อื่อเหยาเดินเข้ามาใกล้ จึงสนทนาเรื่องที่คุยกับลู่อื่อเชียน เมื่อสักครู่นี้ต่อ

ลู่อื่อเหยาหนึ่งฟังอยู่ด้านข้างอย่างสงบนิ่ง จริ่งต้งคาด เป็นเรื่องของกรมอาญา

“เจ้าคงลอบสืบด้วยตนเองมาแล้วเช่นกันกระมัง” ลู่อื่อเหยาถาม “สืบอะไรไม่ได้เลยหรือ”

ลู่อื่อเชียนส่ายศีรษะ รอยยิ้มประชดประดับอยู่ที่มุมปาก จากนั้นจึงตอบกลับไปว่า “ยังมีอาจบอกได้ว่าฟ่งเป๋ามาที่ตระกูล ฌู๋ของพวกเราหรือไม่ แต่ตระกูลฌู๋ทางนั้นไม่เป็นอะไรกลับเป็นเรื่องจริง”

“ตระกูลฌู๋ไม่น่ามีอำนาจมากถึงขั้นเรียกคนของกรมอาญา มาหาเรื่องพวกเจ้าเช่นนี้กระมัง” ลู่อื่อเหยาขมวดคิ่วมองหลินอิ๋หนาน ถึงกระนั้นเขาก็กลับมิได้แสดงความเห็นต่อเรื่องนี้

“เรื่องของตระกูลฌู๋เป็นฝีมือหลี่มู่เจิน เจ้าพาเขาไปสืบด้วยก็ได้ พวกเจ้าต้องรับรองความปลอดภัยของเซี่ยหาน หากกำลังคนไม่เพียงพอก็บอกข้าได้”

นามเขียนที่ออกมาจากปากหลินอีหนานทำให้
ลมหายใจลู่จื่อเหยาหยุดชะงัก ครั้นลู่จื่อเขียนสนทนากับ
หลินอีหนานเรียบร้อยและจากไปแล้ว ลู่จื่อเหยาก็ก้มหน้าเป็น
เวลานานโดยมิได้เอ่ยอันใด ทำให้หลินอีหนานค่อนข้างเป็นห่วง

“เป็นอะไร” หลินอีหนานลุกขึ้นเดินไปถึงเบื้องหน้า
ลู่จื่อเหยา จากนั้นจึงก้มศีรษะแล้วเอ่ยถามนาง

“ไม่มีอะไร” ลู่จื่อเหยาผินยิ้มระรื่น “มอบเรื่องตระกูลผู้
ให้บริหารจัดการเถิด”

“เจ้าสนใจ?”

“ก็พอได้” ลู่จื่อเหยาตอบกลับเกลิ้น เดิมทีนางต้องการ
มาถามเรื่องเขียนจากหลินอีหนาน คิดไม่ถึงว่าเขาจะลงมือทำ
ด้วยตนเองไปตั้งแต่แรกแล้ว เมื่อเผชิญหน้าเขาซึ่งเตรียมพร้อม
ทุกอย่างเสร็จสรรพ นางกลับมีอาจุพุดคำขอขอบคุณออกมาจาก
ปากได้ “ท่านส่งลู่จื่อเขียนไปหาเสี่ยวหานอย่างนั้นหรือ”

หลินอีหนานจ้องมองลู่จื่อเหยา ภายในห้องพลันตกลง
สู่ห้วงแห่งความเงียบ หลินอีหนานจ้องดวงตาลู่จื่อเหยาตั้งแต่
ต้นจนจบ รวากับอ่านความคิดของนางออกอย่างไรอย่างนั้น

“ตอบแทนด้วยร่างกายเช่นเคยก็แล้วกัน ส่วนเรื่องอื่น
วันหลังค่อยคุยกันใหม่” หลินอีหนานเหยียดวงแขนยาวแล้วดึง
ร่างลูจื่อเหยาเข้าสู่อ้อมอก จากนั้นจึงดับเทียน ตระกองทอดนาง
เดินออกจากห้องไป

ลูจื่อเหยาผลักร่างเขาอย่างอึดอัด พร้อมหันกลับไปมอง
บริเวณใกล้เคียงห้องอักษร “คนที่ท่านเตรียมไว้อยู่ตรงนั้น?”

“เจ้าสัมผัสได้อย่างนั้นหรือ” ประสาทสัมผัสอันเฉียบไว
ของลูจื่อเหยาทำให้หลินอีหนานต้องมองนางใหม่อีกครา มีคน
เฝ้าอยู่ด้านนอกห้องอักษรจริงๆ เพียงแต่หากเป็นลูจื่อเหยา
ในอดีตจะต้องสัมผัสไม่ได้อย่างแน่นอน

“อืม...เพียงแค่แค่สัมผัสได้เท่านั้นเอง” ลูจื่อเหยาตอบ
อย่างคลุมเครือ จากนั้นก็ถูกหลินอีหนานลากตัวกลับห้อง เมื่อ
เสื่อผ้าบนร่างถูกถอดออกจากร่าง หัวสมองถึงได้สติกลับคืนมา

ลูจื่อเหยานอนหลับไม่สนิทตลอดคืน พอตื่นเช้าวันต่อมา
ก็ตะกายลุกขึ้นจากเตียงด้วยร่างที่อ่อนระทวยและร้าวระบม
ทั่วทั้งสรรพางค์กาย นางฉวยโอกาสตอนที่หลินอีหนานลุกขึ้น

จากเตียงออกไปแล้ว รับประทานอาหารอย่างรีบร้อน จัดที่นอนและผ้าปูเตียงให้เรียบร้อย จากนั้นจึงออกไปข้างนอกเช่นเดียวกัน

“ฮูหยิน ท่านตื่นแล้วหรือเจ้าคะ” หวันแย้วซึ่งกำลังทำงานอยู่ในลานเรือนหันหน้ามองลู่จื่อเหยาพร้อมกล่าวว่า “คนยืม ‘องค์ชาย’ เพิ่งออกไปได้ไม่นานนัก บอกว่าไม่ต้องให้ข้าเรียกท่านรับประทานอาหารเช้า คิดไม่ถึงว่าท่านจะลุกขึ้นมาเองเสียนี้”

ลู่จื่อเหยาหน้าแดงเล็กน้อย ถามกลับไปว่า “เขาออกจากจวนไปแล้วหรือ”

“เจ้าคะ ดูเหมือนว่าจะเข้าวัง” หวันแย้วผงกศีรษะ จากนั้นจึงวางงานที่กำลังทำอยู่ในมือแล้วกล่าวกับลู่จื่อเหยาว่า “ฮูหยิน ข้าลองทำอาหารสองอย่างที่พวกเราไปกินมาเมื่อวาน อีกสักครู่ท่านจะลองชิมดูหรือไม่เจ้าคะ?”

“อืม ยกมาเถอะ”

ลู่จื่อเหยาไม่เชียวชาญการทำอาหาร ทว่าสาวใช้สองคนของนางกลับมีฝีมือไม่เลวเลยจริง ๆ ถึงแม้ลู่จื่อเหยาเคยตามพวกนางไปที่ห้องครัว แต่อาหารที่ทำก็ยังเข้าปากไม่ได้เหมือนเดิมอยู่ดี ดังนั้นหลังจากที่คราวนั้นหลินอี่หนานกินอาหารที่นาง

ตั้งใจเตรียมไว้ให้แล้วต้องเสียไปสองวัน ลู่จื่อเหยา ก็ล้มเลิกความคิดที่จะเข้าครัวโดยสิ้นเชิง ถึงกระนั้นปากของนางถูกสาวใช้เลี้ยงดูจนกินยากไปเสียแล้ว เหลาสຸຣາในเมืองหลวงยามนี้นางตามไปกินจนเกือบหมดสิ้น ล่าสุตนางรู้สึกว่ามีอาหารของร้านหนึ่งทำได้ไม่เลวจึงไปอีกสองครั้ง ภายหลังถึงรู้ว่าเป็นร้านของจู่จื่อเชียน ยังมีทันขอเงินที่นางเสียไปกับการกินข้าวกลับคืนมาจากจู่จื่อเชียน นางก็พบเรื่องที่ทางการไปสืบคดีเสียก่อน

หลังจากกินอาหารที่หวันเยว่ทำ ลู่จื่อเหยา ก็กล่าววราวกับคิดอะไรอยู่ “ดูเหมือนยังขาดไปอีกรสชาติหนึ่ง”

“ข้ารู้สึกเช่นนี้เหมือนกันเจ้าค่ะ” หวันเยว่กล่าวโดยเผยสีหน้าเห็นด้วย “มิเช่นนั้น...ฮูหยิน วันหลังท่านพาข้าไปชิมอีกครั้งได้หรือไม่เจ้าค่ะ?”

“เด็กคนนี่” ลู่จื่อเหยา มองหวันเยว่พร้อมอมยิ้ม “ทำไม่ได้จริง ๆ หรือว่าอยากกินของที่เหลาสຸຣາแห่งนั้นกันแน่?”

ตอนที่ 243 เชื้อหาน

ถูกพบเห็น

ครั้นลู่จื่อเหยาถามจบ หวันเยว่ก็อีกอักทันที ตอบนางเพียงสองประโยคก็วิ่งออกไปนอกห้อง ลู่จื่อเหยาหัวเราะปลางกินอะไรไปเล็กน้อย หลังจากล้างมือบ้วนปากแล้วก็ออกจากจวนและมุ่งไปที่จวนอัศวินหาเสนาบดีทันที

สองวันก่อนลู่จื่อเหยาเพิ่งจะกลับมาพร้อมหลินอี่หนาน ดังนั้นการปรากฏตัวอีกครั้งจึงทำให้ลู่หยวนเจิงมั่นใจว่านางมีฐานะอย่างแน่นอน ส่วนลู่จื่อเหยาก็มิได้สิ้นเปลืองการม เมื่อเข้าห้องพร้อมลู่หยวนเจิงแล้วก็เริ่มพูดเปิดประเด็นทันที “ท่านพ่อข้ากลับมาวันนี้เพราะอยากถามเรื่องตระกูลกับตระกูลจู่จากท่านเจ้าค่ะ”

ลู่หยวนเจิงนิ่งอึ้ง เขาซึ่งเฝ้าชมดูความสนุกสนานของสองตระกูลมาตลอดคิดไม่ถึงว่านางคิดที่จะสอดมือยุ่งกับเรื่องนี้

“เรื่องนี้...เกี่ยวข้องกับจวนองค์ชายแปดอย่างนั้นหรือ”
ลู่หยวนเจิงขมวดคิ้วถามด้วยความลังเล

“ไม่เกี่ยวอะไร ข้าแค่อยาการู้ก็เลยถามเจ้าค่ะ”

คำตอบของลู่อือเหยาอาจจะทำให้ลู่อุ่ยวนเจิงเชื่อได้ แค่อาศัยคำว่า “อยากรู้” ยังไม่เพียงพอที่จะทำให้นางมาถามไถ่ด้วยตนเอง ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นช่วงที่ไม่ควรยุ่งไม่เข้าเรื่องอีกด้วย

“ตระกูลฉู่เคยช่วยข้าไว้ไม่น้อย ดังนั้นข้าคิดที่จะตอบแทนน้ำใจนี้เจ้าค่ะ” ลู่อือเหยากล่าวเพิ่มอีกประโยคหนึ่งหลังจากหยุดไปครู่หนึ่ง นางสบตาลู่อุ่ยวนเจิงพร้อมถามด้วยเสียงอันแผ่วเบา “ท่านพ่อ ข้าได้ยินว่าหมูนี้อาสาสำนักกำลังตามจับกุมนักโทษหลบหนี เรื่องนี้ท่านทราบมากเพียงใด”

ลู่อุ่ยวนเจิงครุ่นคิดถึงสถานการณ์ที่ตนรู้มาครู่หนึ่ง จากนั้นจึงตอบกลับไ้ว่า “เจ้าหมายถึงเรื่องที่ช่วงนี้คนจากกรมอาญาส่งคนออกตรวจค้นภายในเมืองหลวงอย่างนั้นหรือ”

ลู่อือเหยาผงกศีรษะ ลู่อุ่ยวนเจิงตอบด้วยความลำบากใจว่า “ไม่รู้แน่ชัด เพียงได้ยินว่าดูเหมือนฝ่าบาททรงสั่งหานผู้ด้วยพระองค์เอง ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ความจริงทั้งสิ้น”

“แต่ถึงอย่างไรทหารที่รับผิดชอบการตรวจค้นพวกนั้นก็ต้องรู้ว่าผู้ที่พวกเขา กำลังตามหาอยู่นั้นเป็นใครมิใช่หรือ

มิเช่นนั้นต่อให้ค้นหาไปที่ละหลังก็รังแต่จะเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์เท่านั้นเอง”

“เรื่องนี้ข้าไม่เคยถาม เพียงแต่คนจากกรมอาญาปิดปากสนิทนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องที่เกี่ยวข้อกับฝ่าบาทโดยตรง ข้าคิดว่าคงถามยากยิ่งกว่าเดิม”

ลู่อื่อเหยาฉีกมุมปากหัวเราะโดยไม่เสียง คนทางนั้นปิดปากสนิทมาก แม้แต่หลานรื้อหลังซึ่งทำงานอยู่กรมอาญายังไม่รู้ความนัย แล้วจะคาดหวังว่าจะได้รับคำตอบจากพวกนายทหารกระจอกพวกนั้นได้อย่างไรกันเล่า ในสายตาของลู่อื่อเหยา ทหารเหล่านั้นเป็นเพียงตัวหมากที่กรมอาญานำมาใช้เพื่อก่อความสนใจของทุกคนเท่านั้นเอง

“ท่านพ่อ ช่วยดูเรื่องนี้ให้ข้าสักหน่อย ข้าอยากรู้ความจริงเจ้าค่ะ จำเอาไว้ อย่าให้ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องรู้ว่าพวกเรากำลังสืบเรื่องนี้เด็ดขาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนจากฝ่ายรัชทายาท ข้ากลัวว่าท่านจะมีอันตรายเจ้าค่ะ”

ลู่อ้วนใจจึงวิ่งไปที่ลู่อ้วนเหยาพูดจบ ถึงกระนั้น ก็ช่วยไม่ได้ ต่อให้เขากลัวตาย ทว่าลู่อ้วนเหยาเอ่ยปากแล้ว เขามิอาจไม่ทำตาม

“หากสืบได้แล้วจะติดต่อเจ้าอย่างไร” ลู่อ้วนใจถามด้วยความกังวล “คนของฮองเฮาพวกนั้นคงยังไม่ถอนกำลังจากไปภายในช่วงระยะเวลาอันสั้นกระมัง”

“ข้าจะหาเวลากลับมาอีกครั้ง ไม่ต้องสนใจเจ้าพวกนั้น เมื่อถึงเวลาที่สมควรไป พวกมันก็จะไปเอง”

ลู่อ้วนเหยาหลับจวนองค์ชายแปดคนที่ที่ออกจากจวน อัครมหาเสนาบดี ถึงกระนั้นนางยังไม่หยุดเคลื่อนไหว ส่งหญิงไปถ่ายทอดคำสั่งให้เย่อหัวที่ตระกูลเย ให้เขาสืบเรื่องนี้ร่วมกับ ลู่อ้วนใจ เย่อหัวมีบุตรในราชสำนักมากกว่าลู่อ้วนใจเล็กน้อย มีหน้าที่ยังเป็นงานชิ้นแรกที่ลู่อ้วนเหยาสั่งให้เขาทำ หลังจากมาสวามีภักดีหลินอู่หนาน ดังนั้นนางคิดว่าเขาต้องเพียรพยายามทำเรื่องนี้ให้สำเร็จเพื่อแสดงความจงรักภักดีและความสามารถเป็นแน่แท้

หลังจากการสืบร่วมกันของลู่อ้วนจริง เย่จื่อหัว และ หลานรื้อหลังทั้งสามคน รวมทั้งข่าวสารที่หล่มู๋เงินแพร่พราย มาให้เล็กน้อย ความจริงของเรื่องราวก็ค่อยๆ กระจ่างชัดขึ้นมา

ลู่อ้วนเหยาหนึ่งคิดถึงต้นสายปลายเหตุของเรื่องราวอยู่ ภายในห้องตามลำพัง พบว่าเมืองหลวงคือสถานที่ “พยัคฆ์ หมอบมังกรซ่อน” จริงๆ

หานมู่เสนาบดีกรมอาญาเป็นคนของฝ่ายรัชทายาทนั้น ไม่ผิด มิเช่นนั้นคงไม่กีดกันหลานรื้อหลังให้อยู่วงนอก ตามที่ ลู่อ้วนเหยารู้มา หานมู่เฟิงจะนั่งอยู่ในตำแหน่งได้ไม่ถึงสามปี บัดนี้เห็นที่สามปีนี้เขาคงได้รับผลประโยชน์จากตระกูลกูไปมิใช่น้อย มิเช่นนั้นคงไม่ช่วยเหลือถึงเพียงนี้

ลู่อ้วนเหยารู้มาตลอดว่าตระกูลฉู่และตระกูลกู่มีทรัพย์สินสมบัติจำนวนมาก แต่คิดไม่ถึงเลยว่าที่แท้ตระกูลฉู่จะร่ำรวยถึงเพียงนั้น ถึงแม้ตระกูลกู่ด้อยกว่าตระกูลฉู่เล็กน้อย แต่มิได้ด้อยไปกว่าสักเท่าใดนัก หากเรื่องคราวนี้จบลงแล้วควรจัดการทรัพย์สินสมบัติของตระกูลกู่เช่นไรดี หากมอบให้ราชสำนักก็ออกจะเสียเปล่าเกินไปแล้ว...

“ฮูหยิน” อวี้เต๋ยซึ่งเดินเข้ามาจากข้างนอกรบกวนความคิดของลู่จื่อเหยา นางเดินมาที่โถ๊ะ อวี้เต๋ยยกผลไม้จำนวนหนึ่งส่งให้นาง จากนั้นจึงขมวดคิ้วพร้อมถามเสียงต่ำ “องค์รักษ์ที่อยู่ในจวนพวกนั้นจะไปเมื่อใดเจ้าคะ? มีคนพวกนี้เพิ่มขึ้นมาอย่างกะทันหัน น่าอึดอัดชะมัด”

“คนพวกนี้ฮองเฮาส่งมาให้พวกเราโดยเฉพาะ เก็บไว้ยังมีประโยชน์ ไม่รีบร้อน”

รอยยิ้มคล้ายมีคล้ายไม่มีที่ผุดอยู่ที่มุมปากลู่จื่อเหยา ทำให้อวี้เต๋ยมั่นใจ นางติดตามลู่จื่อเหยาเป็นเวลานาน ดังนั้นจึงใจกล้าตามไปด้วย ยามนี้เจ้านายมั่นใจ อวี้เต๋ยจึงรอชมดูความสนุกสนานอย่างวางใจด้วยเช่นกัน นางไม่รู้ว่าวันๆ ลู่จื่อเหยากับหลินอีหนานกำลังยุ่งอยู่กับเรื่องอะไรบ้าง แต่นางรู้ดีว่าหากทั้งสองคนลงมือพร้อมกันก็ต้องมิใช่เรื่องเล็กแน่

เมื่อล่องเข้ายามวิกาล ลู่จื่อเหยาเฝ้าถึงเรื่องตระกูลกุหลินหลังจากที่พวกลู่จื่อเขียนและหลี่มู่เงินต่างทยอยกันมาถึงพร้อมหน้า

“เป็นเรื่องจริงที่กรมอาญาคิดจัดการพวกเจ้า แต่พวกเขาต้องการตามหาคนก็เป็นเรื่องจริงเช่นเดียวกัน” ลู่จื่อเหยา มอง ลู่จื่อเชียนที่อยู่ตรงหน้าโดยอาศัยแสงเทียนอันห่อหุ้ม พร้อม กล่าวด้วยน้ำเสียงกระจ่างชัดเย็นชา “หากข้าเจ้าไม่ผิด คนที่ พวกเขากำลังตามหาคือคนตระกูลเซีย ข้าไม่รู้ว่าพวกเขาไป ได้ยินข่าวเรื่องเซียหานยังมีชีวิตอยู่มาจากที่ใด แต่ข้าไม่สนใจ มากนัก ข้าต้องปกป้องชีวิตของนางให้จงได้ เรื่องตระกูลกุ่มอบ ให้ข้าเป็นคนจัดการเอง หากถึงคราวจำเป็น คงทำได้เพียงลงมือ อ้ามือให้กับพวกเขาแล้วละนะ”

“พระชายาหมายความว่า...จะฆ่าคนตระกูลกุ่มให้หมด อย่างนั้นหรือ” หลี่มู่เจินย่นหัวคิ้วมองลู่จื่อเหยา ไม่คิดว่าเรื่องนี้จะจัดการได้โดยง่าย หากแค่สังหารคนก็ไม่จำเป็นต้องให้นาง สอดมือเข้ามาอยู่แล้ว ในบรรดาพวกเขาไม่ว่าใครก็ทำได้ทั้งสิ้น มีหน้าซ้ำหากลงมือในเวลานี้ ราษฎรภายในเมืองหลวงจักต้อง ออกสันขวัญหายเป็นแน่แท้ ช่วงที่ผ่านมามีคนตายจำนวนไม่น้อย หากทำให้เรื่องลุกลามบานปลาย ฮองเต๋คงไม่นิ่งดูตายเช่นกัน ถึงเวลาลู่จื่อเหยาคิดจะทำเช่นไร

“คิดสังหารนั้นไม่ผิด เพียงแต่มิใช่สังหารทั้งหมด” ลู่จื่อเหยา ยิ้มเล็กน้อย จากนั้นจึงบอกแผนการที่ตนคิดไว้

“ภูหฺรณตายเพราะภูสือน้องชายของมัน เพื่อกิจการตระกูลเย
ข่ามิได้ประหลาดใจอันใดที่มันสมคบคิดกับฮูหยินภูทำเรื่อง
พรรคนี้ขึ้นมา อย่างไรเสียนี่ก็เป็นเนื้ออ้วนพีชั้นหนึ่ง ไม่เพียงคน
ตระกูลภู ต่อให้เป็นคนนอก หากเห็นแล้วก็ต้องอยากกินสักคำ
สองคำเช่นกัน แต่หากกำจัดคนตระกูลภูทิ้งทั้งหมด เนื้ออ้วนพี
ชั้นนี้จะตกอยู่ในมือราชสำนัก ถึงตอนนั้นก็ออกจะน่าเสียดายไป
สักหน่อย ดังนั้นข้าคิดที่จะฆ่าภูสือและเก็บภูฮูหยินไว้”

“ท่านคิดควบคุมตระกูลภู?” ฉูจื่อเขียนพยายามติดตาม
ลู่อื่อเหยา นึกไม่ถึงเป็นอย่างยิ่งว่านางจะมีความทะเยอทะยาน
ถึงเพียงนี้ เขาผินหน้ามองหลินอี่หนานซึ่งมิได้เปล่งวาจามา
ตั้งแต่ต้น ยังคงนั่งด้วยใบหน้าไร้ความรู้สึกและฟังการสนทนา
ของทุกคนด้วยท่วงท่าอันงามสง่าอยู่ตรงนั้น

“ใช่ไม่ได้เล่า? พวกเราไม่มีเหตุผลที่จะไม่รับเงินที่มาหา
ถึงที่ ต่อให้พวกเราไม่ต้องการ แต่ก็เชื่อว่าตระกูลภูจะอยู่รอด
สืบไปได้ ยามนี้มีตระกูลฉูของเจ้าอยู่ ส่วนตระกูลภูก็ปราศจาก
ภูหฺรณซึ่งเป็นเสาหลัก เจ้าคิดว่าพวกมันยังเหลือใครที่พอจะ
ต้านทานเจ้าได้? เก็บฮูหยินไว้เพื่อรับหน้า ส่วนเรื่องที่เหลือนั้น
เจ้าเป็นคนรับผิดชอบ ข้าคิดว่าคงไม่มีเหตุผลที่คุณชายใหญ่
แห่งตระกูลฉูผู้ยิ่งใหญ่จะทำเรื่องนี้ไม่สำเร็จกระมัง”

พูดไปพูดมาลู่จื่อเหยายังคงผลักดันเรื่องนี้มาให้เขาอยู่ดี
ลู่จื่อเชียนมีสีหน้าแข็งทื่อ การค้าของครอบครัวเขายังร้านค้าที่เจ
ดูลแล ทว่าบัดนี้ลู่จื่อเหยากลับคิดยกร้านค้าตระกูลกู่จำนวนมาก
ถึงเพียงนั้นมาให้เขาอีก?!

“นี่ข้ากำลังช่วยขยายกิจการตระกูลลู่ของพวกเจ้าให้
ใหญ่โตขึ้น ถ้าหาเงินมาได้อ่าลืมแบ่งให้พวกเราสักหน่อย
ก็แล้วกัน” ลู่จื่อเหยาได้ประโยชน์แล้วยังทำไขสือ ลู่จื่อเชียน
ทำได้เพียงถลึงตาใส่เขาอยู่ตรงนั้นเท่านั้น

“ฆ่ากู่สือก็ได้ แต่หากราชสำนักสืบสาวราวเรื่องขึ้นมา
เจ้าคิดจะทำเช่นไร” หลี่มู่เงินพูดประเด็นสำคัญหลังจากชมดู
ความสนุกสนานอยู่ครู่หนึ่ง “เกิดเรื่องกับตระกูลกู่อย่างต่อเนื่อง
หากมีคนให้ความสนใจเรื่องนี้มากเกินไปอาจส่งผลต่อการ
ปฏิบัติการของพวกเราได้ หากฝ่ายเจียงหนานเริ่มลงมือขึ้นมา
อาจต้องเตรียมกำลังคนไปไม่น้อย ดังนั้นการจัดการกรรมอาญา
และตระกูลกู่จึงมีอาจส่งคนไปช่วยเจ้าได้มากนัก”

“ไม่ต้องให้พวกเจ้ามา มีสิ่งอื่นกับจ้านอวี๋หลงสองคนช่วย
ข้าจัดการคนกรรมอาญาพวกนั้นก็เพียงพอแล้ว” ลู่จื่อเหยากล่าว
ระคนยิ้มด้วยท่าที่สบายๆ “หลายวันก่อนตอนเจียงหนานเข้าวัง

นางพูดต่อหน้าฮ่องเต้และฮองเฮาว่านางถูกมือสังหารที่แฝงตัวเข้ามาในจวนองค์ชายแปดทำร้ายจนได้รับบาดเจ็บ นางเสกสรบันแถลงเรื่องมือสังหาร ทว่าตอนนี้ข้าคิดที่จะทำให้มันกลายเป็นเรื่องจริง ในเมื่อยุทธภพมีสำนักกระเรียนเหินซึ่งทำหน้าที่เอาชีวิตรอดโดยเฉพาอยู่แห่งหนึ่ง เช่นนั้นก็ต้องมีแห่งที่สองได้เช่นกัน ขอเพียงพวกเจ้าเจียดเวลามาเล่นละครฉากนี้กับข้าก็พอแล้ว ตระกูลกู่มีไช้ประเด็นสำคัญ สิ่งสำคัญก็คือข้าอยากรู้ว่าใครคิดจับตัวเซี่ยหาน และหานมู่ไต้ยินเรื่องที่นางยังมีชีวิตอยู่มาจากผู้ใด”

ลู่จื่อเหยาแสดงท่าทีว่าคิดอ่านทุกอย่างไว้จนหมดสิ้นแล้ว หลี่มู่เงินกับลู่จื่อเซี่ยนมองหลินอ้อหนานโดยพร้อมเพรียงกัน ครั้นเห็นเขาปราศจากท่าทีว่าจะเอ่ยปากอันใด พวกเขาจึงทำได้เพียงระับความกังวลไว้โดยไม่พูดอะไรออกมา การปล่อยให้ลู่จื่อเหยาไปทำเรื่องพรรคนี้ตามลำพังนับว่าเสี่ยงอันตรายอย่างไม่ต้องสงสัย ถึงกระนั้นหลินอ้อหนานยังไม่กังวล ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องให้พวกเขาใส่ใจเรื่องนี้โดยใช้เหตุ

หลี่มู่เงินกับลู่จื่อเซี่ยนเดินออกมาจากห้องแล้วกล่าวทักทายซุสือซึ่งสูดอากาศอยู่ภายนอกมาตลอด จากนั้นทั้งสามคนก็หายไปจากจวนองค์ชายแปดอย่างรวดเร็ว

เมื่อพวกเขาจากไปแล้วหลินอิ๋หนานก็ถอนหายใจเบา ๆ เขาสบตาสู่จื่อเหยา นิ่งพิงเก้าอี้ด้วยท่าที่เกียจคร้านเล็กน้อยอยู่ตรงนั้น “คราวนี้เล่นใหญ่เกินไปสักหน่อยหรือไม่”

“หากเทียบกับองค์ชายแปดที่คิดช่วงชิงราชบัลลังก์ถือว่าใหญ่หรือไม่” สู่จื่อเหยาเลิกคิ้วถามระคนยิ้ม ท่าที่ไม่ยี่หระทำให้หลินอิ๋หนานมั่นใจอีกครั้งว่าเซี่ยหานคือสิ่งที่ต้องห้ามที่มีอาจแต่จะต้องได้ของนาง

หลินอิ๋หนานยิ้มพลางสายตีส่องอย่างสนใจ เขาลุกขึ้นยืนแล้วดึงตัวนางเข้ามาหาพร้อมพูดว่า “นอน”

“ท่านจะทำอะไรนะ?!” สู่จื่อเหยาก็มองหน้ามองมือที่อยู่ไม่เป็นสุขของหลินอิ๋หนาน จากนั้นจึงมองเสื้อคลุมตัวนอกซึ่งถูกคนโยนไปด้านข้างและถามอย่างตื่นตัว

“ช่วยไม่ได้” หลินอิ๋หนานน้อมรับการถลึงตาของสู่จื่อเหยาอย่างสงบเยือกเย็น ดับแสงไฟที่มีอยู่ภายในห้องจนหมดสิ้น และกล่าวพลางถอนหายใจอย่างแผ่วเบา “ข้ามีความทะเยอทะยานอันยิ่งใหญ่ แถมกระเพาะก็ใหญ่อีกเช่นกัน เจ้าต้องทำหน้าที่ป้อนให้อิ่มถึงจะได้”

ตอนที่ 244 ปวดใจ

แม้รู้ว่าคนบางคนในราชสำนักรู้เรื่องที่เซี่ยหานยังมีชีวิตอยู่
แล้วก็ตาม ทว่าหลินอี่หนานไม่เคยเป็นฝ่ายเข้าหาหลินอวี่นหลง
เพื่อคุยเรื่องนี้มาก่อน

วันนี้หลินอี่หนานถูกเรียกตัวเข้าวังหลวง นับตั้งแต่
หลินอวี่นหลงเริ่มผลักดันหลินอี่หนว เขาก็ตามตัวหลินอี่หนาน
มาสนทนาเป็นการลับน้อยครั้งมาก ดังนั้นระหว่างทางเข้าวัง
หลินอี่หนานจึงคาดเดาสาเหตุที่เขาเรียกตนเข้าพบได้พอสมควร

ภายในตำหนักอันกว้างมีเพียงหลินอี่หนานกับหลิน-
อวี่นหลงสองคนเท่านั้น หลินอี่หนานยืนทอดสายตามองผู้ที่นั่ง
อยู่บนบัลลังก์มังกรอยู่ตรงนั้น คุ่นเคยทว่ากลับแปลกหน้าด้วย
เช่นกัน ล่วงเข้ายามวิกาลแล้ว ทว่าหลินอวี่นหลงยังคงตรวจฎีกา
กลุ่มนี้อยู่

หลินอวี่นหลงมิได้พูดเรื่องไร้จำเป็น แต่ถามตามตรง
ขึ้นมาทันที “ปล่อยให้ผู้อื่นรู้เรื่องตระกูลเซี่ยได้อย่างไร”

“หมายความว่าเสด็จพ่อมีอาจดูแคลนคนของรัชทายาท
ได้พะยะค่ะ กระหม่อมคิดว่าตนกระทำการตั้งภูษาฟ้าไว้ตะเข็บ
แต่ก็ยังถูกพวกเขาพบเห็นอยู่ดี” หลินอี่หนานยอมรับเรื่องนี้
อย่างใจเย็น เพียงแต่อีกฝ่ายรู้เรื่องเซี่ยหานได้อย่างไรนั้น เขา
คิดไม่ออกอยู่บ้างเช่นกัน อาศัยแค่ลูกน้องของหลินอี่เงินพวกนั้น
ไม่มีวันสืบเรื่องนี้ได้อย่างแน่นอน ต่อให้ได้รับความช่วยเหลือ
จากลั่ววินเจิงก็มีอาจพบเบาะแสของเซี่ยหานได้เร็วถึงเพียงนี้
อยู่ดี

“หานมุ่งมาบอกเรา” หลินอี่วันหลงวางฎีกาที่อยู่ในมือลง
แล้วมองหลินอี่หนาน “เขาบอกว่าได้รับข่าว มีคนแจ้งว่ายังเหลือ
ผู้รอดชีวิตของตระกูลเซี่ยอยู่ในเมืองหลวง พวกไปหลี่เซวียน
ย้ายไปที่ชายแดนแล้วมิใช่หรือ เราต้องการแค่เจ้าพวกนั้น ส่วน
คนที่เหลือเจ้าจงหาเวลากำจัดเสีย”

“เสด็จพ่อทรงหมายความว่าหากมีคนพบเซี่ยหานจริง
ให้รีบสังหารเซี่ยหานก่อนที่พวกเขาจะหาพบเพื่อตัดข่าวสาร
ทั้งหมด มิให้ผู้ใดล่วงรู้การมีอยู่ของพวกไปหลี่เซวียนเด็ดขาด
ใช่หรือไม่พะยะค่ะ?”

“เจ้าคิดว่าไม่เหมาะสมอย่างนั้นหรือ” หลินอวี๋หลง
เลิกคิ้วถาม

“กระหม่อมมิบังอาจ” หลินอี่หนานยิ้มอย่างไม่ยี่หระ เขา
หลุบเปลือกตาพร้อมเอ่ยเสียงต่ำ “กระหม่อมเข้าใจแล้วว่าควรทำ
เช่นไรพะย่ะค่ะ”

หลินอี่หนานออกจากวังหลวงแล้วก็มิได้กลับจวน
องค์ชายแปดทันที ทว่าเดินเตร่อยู่ข้างนอกครู่หนึ่ง เมื่อย้อนกลับ
มาอีกคราก็ปราศจากความผิดปกติใดๆ ดังเช่นที่เป็นมา

“ท่านไปที่ใดมาหรือ” ลู่จื่อเหยาได้ยินเสียงเปิดประตู
ก็เงยศีรษะ และถามด้วยความสงสัย “เมื่อสักครู่จ้านอวี๋หลง
มาหาท่าน เหมือนว่ามีเรื่องเร่งด่วน”

“ข้าพบเขาแล้ว” หลินอี่หนานตอบกลบเกลื่อน เขา
เดินเข้าไปมองตำราที่อยู่ในมือลู่จื่อเหยา ดวงตาสาดประกาย
แปลกประหลาดแวบหนึ่ง “อ่านจบแล้วหรือ”

“อืม!” ลู่จื่อเหยาเงยหน้ามองเขาด้วยรอยยิ้มประจบเอาใจ
“ข้าทำตามที่ท่านสอนก่อนหน้านี้นี้ ดังนั้นพอเริ่มอ่านจึงรวดเร็ว
ขึ้นมาก”

ตำราที่อยู่ในมือลูจื่อเหยาคือเล่มที่หลินอี่หนานมอบให้นางก่อนหน้านี้ คราแรกนั้นนางอ่านไม่เข้าใจแม้กระทั่งสองสามหน้าแรก คิดไม่ถึงว่าสอนเพียงไม่กี่ครั้งกลับอ่านเข้าใจจนหมดสิ้นรวดเร็วถึงเพียงนี้ ตำราเล่มนี้หลินอี่หนานได้รับมาจากมั่วเทียนสู๋ ต่อให้เป็นเขายังต้องเสียเวลาสักพักถึงจะเข้าใจ ทว่ายามนี้...

ลูจื่อเหยามิใช่คนเสแสร้งว่าเข้าใจทั้งที่ไม่เข้าใจ หากนางบอกว่าอ่านจบแล้ว นั่นหมายความว่านางอ่านจบแล้วจริงๆ เมื่อนึกถึงประสาทสัมผัสที่ค่อยๆ เฉียบคมขึ้นทุกวันของลูจื่อเหยา บางทีอาจมีสาเหตุจากตำราเล่มนี้ก็ได้

“จะเตรียมตัวไปตระกูลกู๋เมื่อใด”

“ภายในสองวันนี้”

หลินอี่หนานนั่งลงข้างกายลูจื่อเหยา ส่วนลูจื่อเหยาก็อธิบายร่างเข้าหาและชอบอยู่ในอ้อมอกเขาด้วยเช่นกัน นางสนิทกับหลินอี่หนานอย่างใจลอยโดยสมาธิครั้งหนึ่งยังคงจดจ่ออยู่กับตำราที่อยู่ในมือ ไม่รู้ว่คำพูดประโยคใดทำให้เขามีความสุข ลูจื่อเหยาหันหน้ามองผู้ที่กำลังเปล่งเสียงหัวเราะเบาๆ

ด้วยความสงสัย เมื่อเขาคว้าโอบเอวและอุ้มนางขึ้นมา นางก็คว้าจับเสื้อผ้าของเขาจนแน่นตามสัญชาตญาณ

“ข้ายังมีธุระต้องออกไปทำสักหน่อย เจ้าจงนอนไปก่อนไม่ต้องรอข้า”

หลินอีหนานอุ้มสุจื่อเหยาเดินไปที่เตียงแล้ววางนางลง จากนั้นจึงเดินออกจากห้องไปอย่างซุ่มซ่า และพบหลี่มู่เงินซึ่งรอเขามานานมากแล้ว

สตรีที่อยู่ข้างกายหลี่มู่เงินทำให้หลินอีหนานต้องขมวดคิ้วถึงกระนั้นกลับมิได้เอ่ยอันใด

“ทำไม ดูเหมือนไม่ค่อยอยากพบข้าสักเท่าไรนะ?”
ฉวีห้วนเออร์ยิ้มหวาน เก็บความเปลี่ยนแปลงทางสีหน้าซึ่งปรากฏเพียงเล็กน้อยของหลินอีหนานไว้ในครรลองจักษุ

“เจ้ามาได้อย่างไร” หลินอีหนานถามเสียงต่ำ

“ก็ต้องคิดถึงท่านอยู่แล้วสิ มิเช่นนั้นข้าจะเล่นมาสถานที่พรรคนี้เพื่ออะไร” ฉวีห้วนเออร์ไม่อ้อมค้อมเช่นกัน คำตอบที่ตรงไปตรงมาทำให้หลี่มู่เงินที่อยู่ด้านข้างกระแอมไอสองครา

“นางมีภารกิจ เลยตามมาด้วยนะ”

“เพียงแต่เข้ามาแล้วก็คิดที่จะจากไปอีก” จวีหวันเออร์ เลิกคิ้ว มองหลี่มู่เงินอย่างท้าทาย “ท่านยังอยู่ที่นี้ได้ เหตุใดเข้า ถึงทำไม่ได้?”

บุรุษสองคนล้วนมีอาจทำอะไรนางได้ ต่างฝ่ายต่างมอง ซึ่งกันและกัน และเดินไปที่ห้องอักษรอย่างพร้อมเพรียงกัน จวีหวันเออร์เดินตามหลังคนทั้งสองและเข้าไปในห้องด้วย เช่นกัน เมื่อได้ยินบทสนทนาของพวกเขาจึงกล่าวด้วยสีหน้า ตื่นเต้น “พาเข้าไปอีกสักคนได้หรือไม่”

“เจ้ายังมีภารกิจที่ยังทำไม่เสร็จมิใช่หรือ” หลี่มู่เงิน ปรายตามองพร้อมเอ่ยถาม “หรือว่ายังอยากเป็นเช่นคราวก่อน ถูกหัวหน้าจับตัวกลับไปถึงจะยินยอม?”

จวีหวันเออร์นึกถึงประสบการณ์อันน่าเศร้าที่ถูกมัด-ไปเหียนจับตัวกลับไป นางยิ้มอย่างไม่ยี่หระและเอ่ยว่า “คราวนี้ไม่มีทางแล้วละ ตอนนี้เขาไม่มีเวลาสนใจข้า”

หลินอี่หนานกับหลี่มู่เงินต่างนั่งเงียบ ส่วนจวีหวันเออร์ กลับสนทนาต่อไปโดยมิได้รับผลกระทบจากคนทั้งสอง “อี่หนาน

ในเมื่อท่านไม่วางใจ เช่นนั้นก็ไม่ต้องให้นางไปก็ได้ อ้อมค้อมใหญ่โตถึงเพียงนี้ ไม่คิดว่ายุ่งยากหรืออย่างไร”

บรรดาชาวแคว้นชิงหมิงที่ปรากฏตัวในเมืองหลวงช่วงนี้ ทำให้หลินอี่หนานไม่ไว้วางใจ ลู่จื่อเหยาออกปฏิบัติการตามลำพัง หากหลินอี่หนานจำนนแล้วหลงเฉิงหนีหายอดฝีมือเช่นลั่วอวี่นเจิงย่อมมีอาจค้ำครองความปลอดภัยของลู่จื่อเหยาได้แน่ ถึงกระนั้นหากเป็นสิ่งที่นางอยากจะทำ เขาจะปล่อยให้นางทำโดยมิต้องห่วงหน้าพะวงหลัง ดังนั้นถึงแอบวางแผนการกับหลี่มู่เจิน ลอบค้ำครองความปลอดภัยของนางอย่างเงียบๆ

“พวกท่านคงมีคนไม่พอกระมัง ไม่สู้ให้ข้าอยู่เป็นเพื่อน พระชายาองค์ชายแปดดีกว่า ท่านว่าอย่างไร” ฉวีหวันเอ๋อร์มองพวกเขาอย่างคึกคักอีกโข แสดงท่าทีว่าต่อให้พวกเขาไม่เห็นด้วย นางก็จะทำเช่นนี้อยู่ดี

หลี่มู่เจินมองหลินอี่หนานอย่างไม่วางใจคราหนึ่ง กลัวว่าฉวีหวันเอ๋อร์จะก่อเรื่องใหญ่โตเกินไปจนทำให้เขาโมโห

แม้บอกว่าหลี่มู่เจินเป็นหัวหน้าอันดับสองของสำนักกระเรียนเหิน ถึงกระนั้นฉวีหวันเอ๋อร์กลับเป็น “มือสังหาร

อันดับหนึ่ง” ตัวจริงของสำนัก ดังนั้นยอมไม่ต้องเอ่ยถึงฝีมือของนาง ภารกิจช่วงหลายปีที่ผ่านมาของนางล้วนเหนือล้ำกว่าใครทั้งหมด ไม่ว่าเป้าหมายคือผู้ใด ขอเพียงมีเงินจ่ายนางยอมรับปาก วันๆ ขลุกอยู่กับบุรุษ หลีมีเงินไม่คาดหวังว่านางจะเหมือนสตรีทั่วไปแล้ว ดังนั้นเมื่อฉวีห้วนเออร์ซอนตัวอยู่ที่หออุปสาสะพรั่ง เขาจึงประหลาดใจมาก เนื่องจากนึกไม่ออกเลยจริงๆ ว่ายามฉวีห้วนเออร์พะเน้าพะนอบุรุษนั้นมีสภาพเป็นเช่นไร จนกระทั่งเห็นนางอยู่กับหลินอีหนาน

พวกเขาทั้งคู่ความรู้สึกที่ฉวีห้วนเออร์มีต่อหลินอีหนานกันเกือบทุกคน แต่ต่อให้เป็นเช่นนี้ นางหาใช้สตรีที่ทำให้คนนี้กรังเกียจได้อยู่ดี

“องค์ชายแปด หากท่านไม่ยากติดค้างน้ำใจครั้งนี้ ก็หักเป็นเงินแล้วมอบให้ข้าแทนก็ได้ ข้าจะชอบเงินมากที่สุดแล้ว ไม่มีทางไม่ต้องการอย่างแน่นอน”

ฉวีห้วนเออร์ตบชุดแล้วลุกขึ้นยืน นางก้มหน้าเพื่อปิดบังความว่าเหวในดวงตา “วันนี้ข้ายังมีธุระต้องขอตัวก่อน พรุ่งนี้จะกลับมาช่วยพวกท่านอีกแรง”

ฉวีหวันเออร์จากไปอย่างรวดเร็วราวกับสายลมหอบหนึ่ง
เมื่อออกจากห้องก็หายวับไปภายในชั่วพริบตา

“นางตั้งใจมาเมืองหลวงโดยเฉพาะกระมัง” หลังจากนาง
จากไปแล้ว หลี่มู่เฉินก็พูดกับหลินอี่หนานด้วยรอยยิ้มโดยแฝง
ความนัย

“ข้าจะไปรู้เรื่องสำนักกระเรียนเหินของพวกเจ้าได้อย่างไร”
หลินอี่หนานตอบอย่างหมดจด แสดงท่าทีชัดเจนยิ่งนัก นั่นก็คือ
เขาไม่อยากมีความข้องเกี่ยวใด ๆ กับฉวีหวันเออร์ทั้งสิ้น “ดีก
มากแล้ว เจ้าควรกลับไปพักผ่อนด้วยเช่นกัน”

หลี่มู่เฉินเบะปากอย่างหมดสนุกแล้วจากไป ส่วนหลิน-
อี่หนานนั้นรั้งอยู่ในห้องอักษรเป็นเวลานานถึงจะเดินออกไป
ยามดึกสงัดไร้ผู้คน เขาฟังเสียงฝีเท้าของตนเองพลางเดิน
มุ่งหน้าไปยังห้องของลู่อื่อเหยา เมื่อรู้สึกว่ามีคนอยู่ข้างหน้า
ก็เงยศีรษะและสบตากับอีกฝ่าย

“ไม่ได้ไปเลยหรือ” หลินอี่หนานมองฉวีหวันเออร์ด้วย
ความประหลาดใจ เดินเข้าไปหาพร้อมเอ่ยถามเสียงต่ำ

ฉวีหวันเออร์เม้มปากยิ้ม ตอบกลับไปว่า “อืม อยากคุยกับท่านสักสองสามประโยค เดินเล่นเป็นเพื่อนข้าสักหน่อยสิ?”

“ภายในจวนมีแต่คนของฮองเฮา เจ้าอยากให้ข้าเดินเป็นเพื่อนเจ้าไปที่ใด” หลินอีหนานมองรอบด้านอย่างตื่นตัว ยังมีทันพูดถ้อยคำที่เหลือก็ได้ยินฉวีหวันเออร์เอ่ยถามขึ้นมา

“ข้าเทียบลู่จื่อเหยาไม่ได้ที่ใด”

ฉวีหวันเออร์มูมปากยิ้ม ถึงกระนั้นดวงตากลับแฝงความขมขื่น อันที่จริงนางไม่อยากให้ตนตกอยู่ในสภาพน่าสังเวชเช่นนี้ เพียงแต่ครั้นนางเห็นหลินอีหนานปกป้องคนผู้นั้นถึงเพียงนั้นก็ยินยอมพร้อมใจอยู่ดี

นางก็มีได้ยาแหย่นี้มา ใช่หรือไม่ เหตุใดถึงไม่เข้าตาเขาได้หนอ

ฉวีหวันเออร์มักจะถามตนเองเช่นนี้อยู่ในใจ แต่สุดท้ายก็ทำได้เพียงยอมแพ้เพียงครึ่งทาง หาเรื่องอื่นทำอย่างรวดเร็วเพื่อลืมเรื่องนี้ไปเสีย

ฉวีหวันเออร์ทอดสายตามองดวงหน้าอันน่าดูชมของ
หลินอีหนาน นัยน์ตาทอประกายวูบไหว การบุกจูโจมอย่าง
กะทันหันของนางทำให้หลินอีหนานตะลึงงัน กอปรกับฉวี-
หวันเออร์ทุ่มหมดหน้าตักโดยไม่เก็บงำแม้แต่หย้อย ทำให้นาง
กลายเป็นฝ่ายได้เปรียบขึ้นมาจริง ๆ

นิ้วมือถูกฉวีหวันเออร์กุมไว้อย่างแรง จุมพิตซึ่งเบาหวิว
ประดุจแมลงปอแตะผิวหนังทำให้เขามีอาการเผยสีหน้าเป็นมิตร
ยามพบหน้านางได้อีกต่อไป

เขายกมือผลักฉวีหวันเออร์ให้ออกห่างจากตน จากนั้น
จึงถามด้วยเสียงเย็นชา “ก่อเรื่องพอแล้วหรือไม่”

“พอแล้ว” ฉวีหวันเออร์เคลื่อนไหวส่ายดาข้ามไปทางด้านหลัง
หลินอีหนาน “ข้าออกมาคราวนี้แฉงมัวไปเหยียนแล้ว หากทำ
ไม่สำเร็จข้าจะตัดใจจากท่านอย่างสิ้นเชิง เมื่อดูจากสภาพของ
ท่านตอนนี้ก็รู้แล้วว่าต่อให้ข้าพยายามอีกสักเพียงใดก็ไร้ผล”

รอยยิ้มแปลกพิกลของฉวีหวันเออร์กับเสียงที่ดังมาจาก
ทางด้านหลัง ทำให้หลินอีหนานหันหน้ากลับไปและมองเห็นเงา
แผ่นหลังที่หายวับไปของลู่อิ๋วเหยาเข้าพอดี

“อย่ามองข้าแบบนี้สิ ข้ากลัวนะ” จวีห์วันเออร์ถอยหลังสองก้าว จ้องมองดวงตาที่มีเปลิงพวยพุ่งออกมาของหลินอี่หนานและเริ่มกลัวขึ้นมาเล็กน้อยจริงๆ “ข้าบอกแล้วว่าเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้าย ถือว่าเป็นของขวัญมอบให้ข้า คงไม่เกินไปกระมัง”

หลินอี่หนานไม่มีอารมณ์จะเสวนากับนางมากเพียงนั้น เขาหมุนกายจากไปทันที นึกเสียใจภายหลังว่าความประมาทเลินเล่อของตนกลับเปิดโอกาสให้จวีห์วันเออร์ก่อเรื่อง และยังหงุดหงิดโมโหที่เขาไม่รู้สึกถึงการมีอยู่ของลู่อื่อเหยา

ลู่อื่อเหยาวิ่งกลับห้องไปราวกับทำเรื่องน่าละอายใจอะไรมาอย่างไรอย่างนั้น ใจเต้นรัวไม่เป็นลำดับ นางยืนฟังประตูอยู่ตรงนั้น จากนั้นจึงรู้สึกตัวภายหลังว่านางมิได้ทำอะไรผิดเสียหน่อย ไยต้องหลบหนีด้วยเล่า

แน่นหน้าอกมากเหลือเกิน ลู่อื่อเหยายกมือขึ้นทุบเบาๆ สองครา ทว่ากลับไม่ได้ผลเลยสักนิด

ถึงขั้นนี้แล้ว นางมิอาจไม่ยอมรับว่าตนมีความรู้สึกต่อหลินอี่หนาน นางไม่แน่ใจว่าตนต้องการเขาและชอบเขามาก

เพียงใด ที่แท้การเห็นเขาอยู่กับสตรีอื่นและทำเรื่องแบบนั้นก็ทำให้นางรู้สึกปวดใจถึงเพียงนั้น

ความเจ็บปวดที่มีได้พานพบมานานนี้ทำให้นางได้สติอย่างยิ่ง นางยืนคอดอกอยู่ตรงนั้น ไม่นานนักตัวการก็ไล่ตามกลับมา

ครบอย่าง

ผู้ใดกล่าวว่าคุณหนูใหญ่อย่างช้าเป็นดาวกาลกิณี! เล่ม 7

谋妃当道

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน (บรมราชชนนี)10170

โทรศัพท์ ต่อ 9999-2422-04964 , 4941 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《谋妃当道》

Author: 夜凌祁 Ye Ling Xi

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7753-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)